

raznovrstna hišna in hlevska dela. Nekateri, ki bi radi hitro obogateli, pa z mrzlično naglo pripravljajo vse, kar je potrebno za otvoritev novih naslovov. Jaz pa pravim, ljudje božji, le bolj počasi, da si prstov ne opečete, kajti hmeljske cene so silno zapeljive, hmeljski kupci pa zelo muhasti. Smučarjev in seveda tudi smučaric pa kar mrgoli pri nas v Šmarški dolini. Vse je na smučeh, staro in mlado, čeprav so smučke včasih presneto muhaste, ker nosijo svoj tovor, kadar se jim pač zljubi. Vkljub temu pa šport gospoda Smuka zelo lepo napreduje.

Sv. Jedert nad Laškim. Smrt pobira, ne izbira: Blan Helena, Laznik Justa, Nemeč Silva, Krašek Mica, Selič Franca, Lupše Julia, Napret Barbara so ženske, ki jih je smrt pokosila. Tudi moške je morila: Vengust Franc in Knezov Jurij, Seme Ivan, Franc Lavrinčev so šli v večnost. Sedemnajst let je štel najmlajši, sedem in pol križev pa najstarejša žena. Vsi naj počivajo v miru! Trnovhribci in Golčani, Hudobjameci, Belovljani, Trnovljani, Zagrebanci, pa Rečičani farani.

NOVE KNJIGE.

Drugi zvezek krasnega in vsega priporočila vrednega družinskega lista »Mladika« je izšel pri Mohorjevi družbi v Celju. »Mladika« stane letno 84 Din, s krojno prilogo 100 Din.

Listnica uredništva. Vprašalca iz Savinjske doline: Da ne objavljamo odločb upravnega sodišča v Celju o razveljavitvi občinskih volitev, nismo mi krivi. — Mala Nedelja: Za sporočene novice, ki tudi zanimajo širše kroge, ni treba nič plačati.

Lukolela na ekvatorju v belgijskem Kongu, 20. XII. 1933.

Potovanje v Afriko.

Anton Kramberger, misijonar.

Dalje.

Ker sem imel samo štiri dni določene za ogledovanje pariških znamenitosti, sem moral brž naprej. Kar mimogrede sem si ogledal Eiffel-ov stolp, katerega so že gotovo mnogi bralci vi-

deli vsaj naslikanega. Čudovito delo človeškega uma! Kdor hoče iti na vrh stolpa, mora plačati 30 francoskih frankov za svojo radovednost. Precej slano, kaj ne! In ko prideš do vrha, kaj vidiš? Neštevilno umazanih črnih hiš pariškega mesta!

Montmartre, krasno svetišče, posvečeno presv. Srcu, v njem je izpostavljeno noč in dan Najsvetejše! Veličastna stavba, vsa iz rezanega kamna. Nisem veliko občudoval in ogledoval stavbe same, marveč sem rajši molil in prosil presv. Srce blagoslova za pot in delo, ki me čaka. Slovenska domovina, tudi tebe sem se tu spominjal in te priporočal božjemu Srcu, da bi mogla prenesti preizkušnje, ki so prišle nad tebe! Ne obupaj, dragi narod slovenski, še ti bo sijalo sonce!

Nekako nerad sem šel iz svetišča, pa sem moral iti. Kod sem te dni vse hodil, tu ne morem popisati, ker nimam dovolj časa. Prav pošteno so se mi zamerili Parižani zavoljo vstopnine, ki sem jo moral povsod plačati. Ti prešmentani ljudje odirajo tujca, da je joj. Povsod, kamor prideš, plačaj vstopnino, ki ni ravno majhna. Najmanj so še zahtevali za vstop v Pantheon, namreč samo 2 franka, drugod pa povsod po 5 frankov, ponekod celo 25. Edino zaplenjene topove, ki so na dvorišču vojnega muzeja, so pustili gledati brez vsake vstopnine. V neki cerkvi je neka dama prav sitno zahtevala, naj kaj darujem za afriške misijone. Odgovorim ji: »Oprostite, gospa, jaz vprav tja potujem. Torej lahko kar meni izročite, kar ste nabrali. Tu, prosim, moj potni list.« Kako dolg obraz je naredila! Jaz pa v smeh. Pobegnila je iz cerkve. Ni namreč pobirala za misijone, marveč za — svoj žep!

Pariških zanimivosti sem bil kmalu sit, nekaj zavoljo presnete vstopnine, s katero odirajo tujca, nekaj pa zato, ker je bilo preveč naenkrat. Ne smem pozabiti zabeležiti naslednje: Obiskal sem tudi tisto cerkev, mislim, da ima sv. Gervazija za patrona, v katero je

med svetovno vojno udarila med službo božjo ob 10. uri predpoldne nemška granata in napravila strahovito opustošenje. Porušila je polovico oboka v srednji ladji in ne vem koliko ljudi pobila, ker je bila cerkev polna vernikov. Od zadaj, ko se pride v cerkev, visita dve sliki, ki predstavljata to razdejanje ob času svetovne vojne.

Zadnji dan sem še malo v Versailles (Vrzej, kakor rečejo Francozi) šel pogledat. Tu stoji grad nekdanjih francoskih kraljev. Najprej sem moral plačati prav pošteno vstopnino, za kar pa mi ni bilo preveč žal, ker se tu res vidijo krasne reči. Posebno me je zanimala krasna grajska kapela. Pokazali so mi tudi dvorano in mizo, kjer je bil podpisan po svetovni vojni mir v Nemčiji. Tudi nekdanji kraljevi vrtovi ter parki so res krasni. Če ima kateri izmed čitateljev kaj dosti jurčkov na razpolago, mu svetujem, naj si gre to krasoto sam ogledat.

Po štiridnevem ogledovanju mesta sem bil bolj utrujen, kakor če bi kosil po pesniških travničkih. Kar oddahnil sem se, ko sem iz vlaka opazoval prostrana in skrbno obdelana polja, katera se razprostirajo proti belgijski meji. Po dobri uri vožnje z brzovlakom smo prišli do kraja, kjer je bila med vojno fronta. Še sedaj so tam deloma ohranjeni betonirani strelski jarki. Tu in tam se vidijo porušene vasi, zraven njih pa so pozidane nove. Po prostranih pašnikih so se pasle velike črede lepo rejene goveje živine, po večini črne z velikimi belimi lisami. Takšno živino sem opazil tudi v Belgiji. To so tiste svetovno znane krave mlekarice, ki dajo pri skrbni postrežbi do 45 litrov mleka na dan. Slovenski kmetovalci, sem bi trebalo, da bi se šli učiti, kake se mora živina krmiti, da je od nje res kaj dohodka.

Na francosko-belgijski meji zopet vse žepe prevohajo ti prešmentani finančarji, ki v svojem, menda na celem svetu edinstvenem preizkovanju res zaslužijo, da bi jih kura pičila, kakor

Lepe tiskovine

za trgovce, obrtnike, urade, kakor tudi večbarvne razglednice, barvotiske in druge v svojo stroko spadajoče tiskanice v latinici in cirilici

izvršuje

hitro, solidno in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Roroška c. 5

Cekov. račun št. 10.602

Telefon interurb. št. 2113



kapale materine solze, bi nekaj lahko rekla. K meni morata oče ali mati, ker ju spaja najozje krvno sorodstvo z osebo, koje usodo naj uganem! Tako se mu je godilo. Lahko si mislite, da nisem dal zlodejevi sestri ne denarja, ne mesa in ne pijače!

Draša je govoril istino. Po temeljitem razmišljanju sta odjezdila čez par dni do Herpice z obilnimi darovi Ropoša in Draš, ki je bil za vodnika.

V temni čumnati pri brljenju sveče in podaji desnice je zvedel junak Ropoša prerokbo, da so mu klecnile noge in je omahnil po klopi.

Herpica mu je povedala iz oči v oči brez prikrivanja: »Vrnitev hčere boš doživel samo ti. Kar še ni bil nobeden iz Veržeja, boš postal ti — stari oče sinu turškega mogočnjaka!«

Pogled v bodočnost ugrabljenega edinke je bil razgrnjem pred očetom v nekaj besedah brez posebne razlage in tolmačenja. Vedeževalka je upihnila luč, hušnila iz štibelca in pustala staro grčo samega, dokler si ni toliko opomogel od groznega presenečenja, da se je zmotal na svetlo.

Pri pogledu na prepadeni gospodarjev obraz je uganil tudi Draša, da z Vido ni in ne bo dobro. Prav

nevoljen je razkladal prinešene darove in je potegnil sam na dolgo iz čutare, predno je upal iz sebe zunaj pri solčni svetlobi z vprašanjem: »Neža, no — no, dosti si dobila. Prerokuj še meni, kaj neki čaka mene?«

Niti prav končal ni radovednosti, že je čul, česar ni pričakoval in še manj verjel: »Ti, lakonca veržejska, utonil boš v sodu vinal!«

Draša ni bil strahopetec, pa ga je le osupnilo par preroških besed, da je odprl na široko usta, kakor bi razpotegnil staro lesno na plotu, ni spravil iz sebe niti besedice v odgovor, ne pa da bi bil pljunil babnici v obraz, kakor se je ponašal pozneje med Veržejci na izmišljeno plat.

Gospodar in sluga sta jezdila izpod Ptujске gore v Verzej brez pomenkov.

»Hauptman« Ropoša ni zaupal po vrnitvi ne ženi, ne Drašku ali komu drugemu, kaj je zvedel o Vidini usodi iz ust ptujskogorske čarodejke.

Draša, ta je seve barlantal o svoji smrti v polnem vinskem sodu. Sam se je krohotal ženski dalekovidnosti in z njim ves Verzej.

(Dalje sledi.)